~~Иванъ Кривия трябва бѣше единъ отъ старитѣ тукашни, между който най-първитѣ на Богдана, и могѣ да кажа единъ отъ личнитѣ на дѣтинството ми. По това врѣме той бѣше по вѣрно около 40 годишенъ ергенинъ, кривеше т.е. хромеше съ дѣсния си кракъ и затова го казваха Кривия, но иначе бѣше здравеньовецъ и доста личенъ, ако съди по нѣкои случки, че него, якъ въ кръстъта и въ ръцѣтѣ, бѣше чевлинъ, могъ, и скоро ставаше, и при това ваташе на бой. Бѣше ... и не само въ нашия до... гелъ дѣто сядаше и дѣто ходѣше на всички по-и отъ другитѣ нашъ казанджий-ски дюгени му се кланяха и не смѣяха да го разкачатъ ни да му отвръщатъ...~~

ла и съ, казваха, двата гроба, и умрѣла, защото не я видѣхъ. Иванъ горкия отъ скърби за нея изгуби си умътъ и стана такъвъ — фесфесе. Казваха тогава удри като мишенъ тоиза годеницата си ... проклетница придумвала го за дъщеря си, да върне онязъ и да вземе нея, захранвала го и запоявала го съ какво не щеше, съ звѣрински съблекла, съ сърдцето на малки пиленца, ~~пръдено~~ кадали нея съ пръдето ли да го да примами Иванъ у нея, да го да върши севда на нея и да я земе, ама като видѣла че нѣма да го бъде и че той се сгодилъ вече за онязъ по-личната мома тя тогава я задала, после задала и него, тя умрѣла и Иванъ ... много, ама като билъ якъ и силенъ не се пукнали шибаритѣ му, както обикновено става това у зададенитѣ, а му се пукнала друга нѣкоя жила въ мозъкътъ въ главата му и отъ тогазъ запилѣлъ, не си гледаше работата и не му стигаше умътъ да се черверосва, и славилъ и продаде всичко и дойде въ касабата, ходи тукъ-тамъ, та пристава и нейде подиръ се закрѣпи на казанджийлъкътъ, тако за единъ чуждъ ...

~~Свещенъ са веги че въ дѣтинството си~~ Това, дѣто този бай Иванъ не бѣше като другитѣ обикновенни хора, или като другитѣ казанджии да се кара да псува, да се бие ~~а~~ бѣше той миренъ и изглеждаше покаянъ и какъ си, види се, то да дѣйствуваше нѣкакъ на мене та и за това го още обичахъ и милѣхъ ~~за~~ го него, и като че любопитствувахъ да зная защо е той такъвъ, като не цѣлъ човѣкъ. Струва ми се като да помня че питахъ веднъжъ ба-

Редъ е сега да кажемъ нѣщо и за Кривия Иванъ, но за да ~~кажемъ~~ раскажемъ ~~нѣщо~~ това нѣщо има да кажемъ трѣбва да запознаемъ по-напредъ читателитѣ съ другитѣ двѣ лица, а да ги запознаемъ съ тѣхъ ние трѣбва да кажемъ нѣщо за старитѣ турски обичаи ~~за~~ за сопаджиитѣ.

~~Сопаджиитѣ и мандаджиитѣ — сопаджиитѣ и ... тѣхнитѣ~~

Двамата Ивановци

Третия Иванъ

поголѣмата си сестра!

Тѣжка тя, ами защо личи тоже Иванъ прашилника не е като другитѣ Ивановци:

— Той го създалъ към него Господь благодарихъ го, ни се чини да ми каза сестра ми. Ти да му се не сърдишъ тя, че Господь ще ти са разсърди. Не му казвай прашилникъ, а бате Иванъ или дѣдо Иванъ. До хардамъ да мисля че отъ тук ще да е останало въ мене дѣто и до днесъ като видя такива нѣкои некадърни хора, хора обидени глупава и дѣто не имъ стига умътъ, ~~за~~ какъ ги експлоатиратъ, какъ ги ~~експлоатиратъ~~ злоупотрѣбяватъ и ги измъчватъ, да се въстявамъ за тѣхъ, да записвамъ за тѣхъ и да гледамъ ако мога нѣщо да имъ помогна.

—